

от съседните стени. Рафтовете бяха препълнени с най-разнообразни книги не само по неговата специалност.

Владимир Моллов бе завършил Юридическия факултет в Москва, а след това специализирал неказетелно право в Италия. Командирован бил за известно време в Германия. За Моллов може да се каже, че беше полиглот: знаеше матерно руски език, перфектно – френски и италиански, литературно – немски, ползваше се и от испански. Неговите интереси бяха толкова разнообразни, че в библиотеката си имаше много книги по готварство. Разказваше ми Андрей Липчев:

– Двамата с Моллов сме на банкет, не си спомням точно в коя европейска столица. От едната му страна е видна дъна, от другата – също. Моллов взема менето и по него започва да говори не съседните си с най-големи подробности как се приготвя, кога ястията стават по-добри, по-вкусни и пикантни и кога по-лоши, какви продукти трябва да се изпълняват, пропорцията между тях... И неговите сътрапезнички просто се смятат за – може би те малко познавахме тъкмоистите на готварското изкуство, защото сигурно имаше в домовете си готвачки. Естествено, с тях той няма да говори за политика! Беше голям майстор да изменя разнообразни теми и да занимава с интерес събеседниците си.

Владимир Моллов имаше всеострени познания по политическа история, история на народите, познаваше стопанствата на всички по-близки и по-далечни страни и беше особено внимателен партньор на видни политици и държавници, с които имаше допир в Обществото на народите. Говорейки за Андрей Липчев, аз вече казах за какво той най-много го ценеше като представител на България в Обществото на народите.

Обвинявах Моллов, че бил сребролюбец и че от командировки-